

ΔΕΚΑΤΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΒΙΟΥ ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

- Ποιὸς ἦταν, ποῦ πρωτόβρηκε τὰ μισημένα ξίφη ;
 ὦ, τί σκληρὸς αὐτὸς καὶ σιδερένιος ἦταν !
 Τότ' ἐγεννήθη 'ς τοὺς θνητοὺς ὁ πόλεμος καὶ ὁ φόνος
 καὶ ἀνοίχθηκε κοντὸς δρόμος σκληροῦ θανάτου.
- 5 Ἀλλὰ δὲν φταίει ὁ δύστυχος· ἐμεῖς ἐναντιὰ μας
 τὰ στρέφομε, ἂν καὶ αὐτὸς τὰ εὗρηκε γι' ἄγρια ζῶα.
 Εἶναι κακὸ τοῦ χρυσαφιοῦ, δὲν ἔκαμναν πολέμους,
 ὅταν τοῦ τραπεζιοῦ ἰδρένια ἦταν ἡ κούπα·
 δὲν ἦσαν πύργοι, ἢ χάντακες, καὶ ἀσφαλισμένον ὕπνα
- 10 εὗρισκεν ὁ βοσκὸς 'ς τοῦ κοπαδιοῦ τῇ μέσῃ.
 Τότε νὰ ἐξοῦσα κι' ἄγνωστα τ' ἄθλια τοῦ πλήθους ὅπλα
 νὰ μοῦ ἦσαν, σαλπισμοὺς νὰ μὴν ἀκούω μὲ τρόμο.
 Τώρα 'ς ταῖς μάχαις σέρνομαι, κ' ἴσως ὁ ἐχθρὸς τὰ βέλη
 κι' ὅλης φορεῖ, ποῦ ἐδῶ 'ς τὸ πλάγι μου θὰ ἐμπήξῃ.
- 15 Πλὴν σώσετέ με, Λάρητες, ποῦ μ' ἀναθρέψατ', ὅταν
 'περίτρεχα μικρὸς συχνὰ τὰ γόνατά σας·
 καὶ μὴ 'ντραπήτε, ἀπὸ κορμὸ φτυασμένοι ἂν ἦσθε ἀρχαῖο·
 τέτοιοι καὶ τοῦ παπποῦ τὸ σπίτι ἐκατοικήστε.
- Ἦσαν πιστότεροι 'ς ἐμᾶς, ὅταν φτωχὴ λατρεία
- 20 εἶχε μικροῦ ναοῦ θεὸς ξυλοφτυασμένος.
 Αὐτὸς ἐξιλεόνοτουν, ἂν τοῦ 'θαζες σταφύλι
 καὶ 'ς τὴν ἱερὴ του κόμη ἀστάχυνά στεφάνια.
 Κι' ὅποιος τὸ τάμμ' ἀπόλαυσεν, ἔφερν' αὐτὸς ταῖς πῆτταις,
 καὶ μέλι ἀγνὸ ἢ μικρὴ καὶ ἀκόλουθὴ του κόρη.
- 25 Πλὴν διώξετέ μου, Λάρητες, ταῖς χάλκιναις σαῖτταις·
 θὰ 'χετε θυμ' ἀγροῦ γεμάτης στάνης χοῖρο·
 κ' ἐγὼ ξοπίσω μὲ λευκὴ στολὴ καὶ μὲ κανίστρι
 δεμένο μὲ μυρτιαῖς καὶ μὲ μυρτιάς στεφάνι.
- Θὰ σᾶς ἀρέσω· δυνατὸς ἄς ἦναι 'ς τ' ἄρματ' ἄλλος,
- 30 τοὺς πρώτους τῶν ἐχθρῶν ἄς ρίχνῃ μὲ τὸν Ἄρη
 βοηθό, καὶ τ' ἄθλά του ἄς μῶν ὕμνῃ, ὅαν πίνω, ὁ πολεμάρχος
 καὶ ἄς γράφῃ μὲ κρασί στρατόπεδα 'ς τὴν τάβλα.

- Τί τρέλλα νὰ ζητᾷ κάνεις τὸν Θάνατο 'ς ταὶ μάχαις !
 ἐπάνω μὲς αὐτὸς κρυφὸς σιγὰ πλακόνει.
- 35 Δὲν εἶναι κάτω ἐκεῖ σπαρτὰ καὶ ἀμπέλι', ἀλλ' ὁ ὠργισμένος
 Κέρβερος, τῆς Στυγὸς καὶ ὁ σιχαμένος ναύτης
 μὲ φαγωμένα μάγουλα καὶ μὲ καϋμέναις τρίχαις
 'ς τὰ σκοτεινὰ λιμνιά τὸ ἄγνὸ πλανᾶται πλῆθος.
- Τί μακαριώτερος αὐτός, ποῦ μ' ἔτοιμη τὴν κλήρα
 40 σὲ καλυθάκι ἀργὰ γεράματα τὸν φθάνουν !
 Αὐτὸς διοικεῖ τὰ πρόβατα, ὁ υἱὸς τ' ἀρνιά, ἡ γυναῖκα
 ἔχει ἔτοιμο ζεστὸ νερὸ τοῦ κουρασμένου.
- Τέτοιος κ' ἐγὼ τὴν κεφαλὴ λευκαῖς ν' ἀσπρίζουν τρίχες
 καὶ παλαιῶν καιρῶν ἔργα νὰ λέγω γέρος.
- 45 Κι' ἄς ἦν ἡ Εἰρήνη 'ς τοὺς ἀγρούς. Τὰ βώδια πρώτ' ἡ Εἰρήνη
 'ς τοῦ ἀρότρου τοὺς ζυγοὺς ἡ ἄχραντ' εἶχε ζέψη
 ἡ Εἰρήνη ἔθρεψε κλήματα, θησαύρισε τοὺς μούστους,
 ὁ πατρικὸς χοχλιὸς κρασί τοῦ υἱοῦ νὰ χύνη
 προκόβ' ὄννη καὶ δίκοπη μ' αὐτήν, καὶ ἡ μούχλα κρύβει
- 50 ὅπλα δεινὰ σκληροῦ πολεμιστῆ 'ς τὸ σκότος
 καὶ σπίτι μισομέθυστος 'ς τὸ ἀμάξι ὁ ἀγρότης φέρνει
 ἀπὸ λογγάρ' ἱερὸ καὶ τέκνα καὶ γυναῖκα.
- Τότε Ἀφροδίτης μάλλωμα, καὶ τὰ ξερριζωμένα
 ἡ κόρη κλαίει μαλλιά, ταῖς θύραις, ποῦ τῆς σπᾶσαν
 55 καὶ τὰ γόαρτά της μάγουλα θρηνεῖ γιὰ τῶν χειρῶν του
 καὶ ὁ νικητῆς θρηνεῖ τῶν δυνατῶν τὴν τρέλλα.
- Κι' ὁ ἀκόλαστος Ἔρως γεννᾷ λογοτροιβαῖς καὶ στέκει
 ἀνάμεσ' ἀπαθῆς τῶν δύο θυμωμένων.
- Στερνάρ' εἶναι καὶ σίδερο, τὴν κόρη τῆς καρδιάς του
 60 ὅποιος βαρεῖ ! Ξεσπᾷ θεοὺς ἀπὸ τὰ οὐράνια.
- Τοῦ σώνει, ἂν φόρεμα λεπτὸ 'ς τὰ μέλη της ξεσχίσῃ
 τοῦ σώνει, ἂν τῶν μαλλιῶν τῆς λύσῃ τὰ στολίδια
 σώνει, ἂν ἰδῇ τὰ δάκρυα της τριπλὰ μακάριος εἶναι,
 ἂν κόρη τρυφερὴ τοῦ κλαύσῃ 'ς τὸν θυμὸ του.
- 65 Ἀλλ' ἂν 'ς τὰ χέρια εἶναι δεινός, ἀσπίδα καὶ κοντάρι
 ἄς ἔχῃ, ἄς παραιτῇ τὴν ἡμερὴ Ἀφροδίτη.
- Καὶ σύ, σεπτή, ἔλα 'ς ἐμάς, Εἰρήνη, ἀστάχια κράτει,
 καὶ ὁ κόρφος σου ὁ λευκὸς καρπούς ἄς ξεχειλίσῃ.

Μετάφρασις Γλαύκου Ποντίου.